

Derek Prince: A függetlenség csapdája

Fordította: György Ákos

„*Olyanok leszek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói*” (1.Mózes 3,5) Valóban dicséretes és fennkölt példakép - hasonlóvá válni Istenhez! Hogy is lehetne ebben bármi rossz? Mégis a Sátán kígyó formájában, ezzel a beszéddel olyan szerencsétlenségbe taszította Ádámot és Évát, melynek következményei azóta is befolyásolják utódaik sorsát. Mi volt az az észrevétlen csapda, aminek Ádám és Éva áldozatul estek? A függetlenség ígérete motiválta őket. Ha már biztos tudatában vagy annak, hogy mi a jó és a rossz, teljes szabadságot nyersz ahhoz, hogy kizárólag a saját elhatározásaid szerint cselekedhessél. Függetlenné válhatsz Istentől. Ez az az örökség, ami Ádámról és Éváról az egész emberi fajra átszállt: az erőszakos vágyakozás a függetlenség után. Ez a megkülönböztető jegye a régi Ádámnak - az elbukott, bűnös természet - amely ott bujkál mindegyünkben.

A függetlenséghez vezető utak

Áttekintve a történelmet jól látszik, hogy az emberiség több különböző útvonalat is kiépített, hogy elérhesse Istentől való függetlenségét. Az egyik: a TUDÁS. Az Éden kertjében két különleges fa is volt - az Élet fája és a Tudás fája. A történelem egy válságos pillanatában azonban Ádám és Éva elfordultak az Élet fájától és a Tudás fáját választották. Attól kezdve az emberiség egyik legfőbb céljává a TUDÁS elérése vált. Az utóbbi kéthárom évszázadban ez a törekvés egyre fokozódó hangsúllyal a TUDOMÁNY-ban fejezte ki magát. Az angol kifejezés: science /tudomány/, közvetlenül a latin scientia /tudás, ismeret/ szóból származik. Valójában azonban a tudomány robbanásszerű fejlődése egyáltalán nem szolgálta az emberiség olyan alapvető problémáinak megoldását, mint a szegénység, betegség, igazságtalanság, kegyetlenség vagy a háború. Sőt, a legtöbb esetben inkább csak fokozta is azokat. A tudomány jóvoltából juthattak az emberek olyan tömegpusztító fegyverek birtokába, amelyek képesek az egész emberi fajt eltörölni és sivár pusztasággá tenni az egész Földet. Ráadásul ezek a fegyverek a legtöbbször olyan kegyetlen és gonosz emberek kezében vannak, akik az erkölcsi törvényeket és a könyörületeséget teljesen figyelmen kívül hagyják. Az Istentől való függetlenséghez vezető másik út olyan, hogy első pillanatban nagyon meghökkentő. Ez az út: a VALLÁS. Az emberek számos olyan vallásos rendszert és szabályt hoztak létre, amelyek annyira tökéletes, kerek és mindenre kiterjedő formái az istentiszteletnek, hogy ott többé valójában már magára Istenre nincs is szükség. Az embereknek csak az a dolguk, hogy a szabályokat betartsák. Ez a jellemzője a fő világvallásoknak: júdaizmus, iszlám, buddhizmus - sőt, ide tartozik a kereszténység néhány változata is. Az összes ilyen vallásra az a jellemző, hogy az emberek annyira el vannak ragadtatva a saját rendszerüktől, annyira meg vannak elégedve a saját szabályaikkal, hogy ezáltal magától Istentől teljesen függetlenekké válnak. Ez magyarázza azt a tényt, hogy sokszor a komoly és vallásos emberek képesek a legnehezebben elfogadni az örömhírt, amelyben Isten ingyenesen ajánlja fel a kegyelmét - amit nem lehet cselekedetekkel kiérdemelni. A következő módszer, amivel az emberek szeretnék biztosítani függetlenségüket Istentől: a VAGYON. Minél több pénzt, anyagi javakat felhalmozni. Jézus mondott egy példabeszédet a gazdag földesúrról, akinek olyan bőségesen termett a földje, hogy nem volt már hol tárolnia a hatalmas termést. Elhatározta, hogy az eddigieknél sokkal nagyobb tárolókat épít és így szólt magában: „*és ezt mondom a lelkemnek: lélek, sok javad van neked sok esztendőre eltéve, pihenj meg, egyél, igyál, légy vidám! Isten pedig ezt mondta neki: esztelen (meggondolatlan), az éjjel elkérlek (számon kérik) a lelkedet tőled, akkor amiket készítettél, kié lesz?*” (Luk. 12,19-20) Ez a vágyakozás a teljes függetlenségre a történelem során megszámlálhatatlanul sok embert indított arra, hogy ugyanezt a végzetes hibát elkövessék. Pontosan ugyanígy cselekszik az emberek többsége napjainkban is. Az Istentől való függetlenség vágya - ez a megkülönböztető jegye minden teremtménynek, aki a Sátán királyságához tartozik: lázadó angyalok, démonok, a bukott emberiség. Ilyen a jellege a világnak is, amelyről Jézus beszélt a tanítványoknak: Ti nem e világból vagytok, ahogy én sem e világból való vagyok. Ebben az értelemben a világ azokból az emberekből áll, akik sosem vetették magukat alá az Istentől kijelölt Király - az Úr Jézus Krisztus - uralmának. Néhányan közülük valóban erkölcsös, vallásos emberek, de amikor Istennek azzal a feltételével kell szembesülniük, hogy fenntartások nélkül engedelmeskedjenek Jézusnak, akkor rögtön kibukkan belőlük a lázadó, független óember a felszín alól és mereven visszautasítják Isten ajánlatát - azt az üdvösséget, amely egyedül csak kegyelem által érhető el.

A magányos, elidegenített emberiség

Az Istentől való függetlenség vágya az, ami elválasztja az embereket Isten többi teremtményétől. Ezek ugyanis a pusztá létezésükkel is teljesen egyértelmű, megkérdőjelezhetetlen függőséget árulnak el Teremtőjüktől. Egyik égitest sem mutatja azt, hogy függetlenségre vágya. Teremtett holdat az ünnepeknek mutatására, a Nap tudja, mikor kell lenyugodnia (Zsolt 104,19) A csillagok válaszolnak, mikor nevükön szólítja őket: Ő számontartja a csillagokat, nevükön hívja őket (Zsolt 147,4) Nem számít hogy az elemek időnként szilajnak tűnnek - azok mindig engedelmeskednek Teremtőjüknek. Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar - teljesítik az Ő szavát (Zsolt. 148,8) Ugyanez igaz az állati teremtményekre is: „Oroszlánkölykök ordítanak a prédáért, Istentől várják eledelüket” (Zsolt 104,21) „... az apró állatok, a nagyokkal együtt... Tereád néznek, hogy megadjad eledelüket alkalmas időben” (Zsolt 104,25-27) A madarakról maga Jézus mondja, hogy az Atya gondoskodik róluk. Ezek után nem csoda, hogy a lázadó ember időnként magányosan és elidegenítve érzi magát az őt körülvevő világtól, amelyben minden más teremtmény Istentől függően létezik.

A függőséghez vezető út

A kereszten Jézus gondoskodott arról, hogy bukott természetünknek kettős segítséget nyújtson. Először is, összes bűnünk büntetését kifizette helyettünk, így lehetővé tette Istennek, hogy megbocsássa bűneinket anélkül, hogy az Ő igazságossága csorbát szenvedne. Másodsor, Jézus azonosította magát a mi független, önző természetünkkel is, amely leural minket. Jézusban ez a lázadás halálra lett adva. A mi lázadó ömberünk megfeszítettett övele együtt (Róma 6,6). Ezt a kettős orvosságot kell használnunk ahhoz, hogy Jézus tanítványainvá válhassunk. Először is, meg kell bizonyosodnunk arról - bűnbánat és hit által -, hogy bűneink meg lettek bocsátva. Másodsor ki kell mondanunk a halálos ítéletet saját lázadó, független énünk felett. A tanítványság feltétele az, amit Jézus jelölt ki számunkra: Aki nem hagyja el mindenét, amije van, nem lehet az én tanítványom. Az elhagyni szó így is fordítható: búcsút mondani. Jézus tanítványává lenni tehát azt jelenti, hogy búcsút mondunk mindennek, amitől általában függünk: családnak, barátoknak, pénznek, érvényesülésnek, világi tekintélynek és tisztességnek. Többé már nem birtoklói és urai vagyunk ezeknek, hanem csak olyan szolgák, akik számadással tartoznak arról, hogyan használták ezeket. Függőségünk ezentúl nem az előbb felsoroltakra, hanem kizárólag Istenre irányul.

Sokszor megtörténhet, hogy valamilyen válság, csapás, szerencsétlenség az, ami arra vezet minket: beismerjük, Istentől függünk. Pál Rómába utazására gondolok például, ami az ApCsel. 27-ben van lejegyezve. Istennek volt egy speciális terve arra nézve, hogy Pál a Római Birodalom fővárosába menjen. Pál, mint a pogányok apostola, különleges módon működött közre abban, hogy ott egy gyülekezet létrejöhesse. Mégis Pál bilincsbe vert fogolyként utazott. A hajó, amelyen tartózkodott, olyan borzalmas viharba került, hogy két héten keresztül sem a Napot, sem a csillagokat nem lehetett látni! Végül is hajótörést szenvedtek Málta partjainál, és ott - még mindennek tetejébe - Pált egy mérgeskígyó is megmarta! Ha Isten akarata volt az, hogy Pál Rómába menjen, miért kellett átélnie ilyen rendkívüli megpróbáltatásokat útja során? Ahogy ezen tűnődtem, visszaemlékeztem az ApCsel. 27,20-ra, ahol szó szerint ez áll: minden reményünk elveszett. Tehát ez volt a célja Pál megpróbáltatásainak: elvezetni őt arra a pontra, ahol minden reménynek vége. Pálnak semmi reménye nem maradt, egyedül csak maga Isten. Ebben a próbatételben élte azt, hogy Isten mindenre elegendő. Az Úr arra a pontra vezette Pált, ahol teljes függőségbe került Tőle. De Isten nyilvánvalóvá tette számára, hogy Őbenne teljesen megbízhat. Ebbe a totális függőségbe kerülve Pál alkalmassá vált arra, hogy szolgálhasson a keresztények felé Rómában. Az utazás felkészítette: kiüresedve és megszabadulva minden önelégültségtől, olyan engedelmes csatornává vált, amelyen keresztül Isten áldásai akadálytalanul tudtak áradni a római keresztényekre. Hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Pál nem csak apostol volt, hanem tanítvány is - Isten fegyelmezése alatt. Évek alatt, fokozatosan tanultam csak meg én is ezt a leckét a teljes függőségről. El kell ismernem, igen lassú tanuló vagyok bizonyultam. Isten különböző helyzeteket használt fel arra, hogy rákényszerítsen a lecke alapos megtanulására. De felfedeztem, hogy minél jobban függök Istentől, Ő annál inkább olyan eredményekkel lep meg, melyeket saját erőfeszitésemből sose tudtam volna elérni!

Jákób megadásra kényszerül

Jákob olyan szereplő a Bibliában, akinek szó szerint fizikai küzdelmébe került, hogy feladja függetlenségét. Fiatal korában ravasz, nagyravágyó és rendkívül önző ember volt. Kihhasználva Ézsau testvérének pillanatnyi gyengeségét, egy tál levesért megvette tőle az elsőszülöttségi jogot. Ezek után becsapta atyját, Izsákot - aki

vak volt - és megszerezte tőle az atyai áldást. Ennek ellenére sem az elsőszülöttségi jog, sem az atyai áldás nem sok jót hozott számára. El kellett szöknie Ézsau bosszúja elől Mezopotámiába. Ott bujdosóvá vált. De itt újra kimutatta a ravaszságát. Feleségül vette Lábán két lányát és apósa legtöbb vagyonát is megszerezte magának. Aztán Isten azt mondta neki: itt az idő, hogy visszatérj örökséged földjére! Visszatértében találkozott a titokzatos idegennel és egész éjjel küzdött vele. Végül is az idegen kifecamította Jákob csípőjét (itt van a legerősebb izom a testben!) - így teljes alávetettségbe került. Ekkor végre Jákob megadta magát és már csak egyhez ragaszkodott: hogy az idegen megáldja őt. Csak ilyen események után vált lehetővé, hogy Jákob visszatérhessen az örökségéhez. De élete végéig bicegve tudott csak járni, a függőség alá vetettség jól látható külső jegyét hordozva magán. Ki volt az a rejtélyes idegen, aki Jákobbal küzdött? Először is a Biblia embernek nevezi. Viszont a következő napon Jákob azt mondja: láttam Istent színről-színre (1.Móz. 32,30.). Később Hóseás próféta így mondja: küzdött az angyallal (Hós. 12,4.). Tehát ugyanaz a személy: Ember is, Isten is, valamint Istentől küldött Angyal is egyben. Csak egyetlen személy létezik az egész Univerzumban, aki megfelel ennek a leírásnak: a Názáreti Jézus. Jákob sorsa lezárult ezzel a találkozással. Ezek után nyerte vissza örökségét és kibékült Ézsauval is.

Talán te is tapasztaltál Jákob élményeihez hasonló dolgokat? Talán te is a saját erőddel akartál kikényszeríteni valami szellemi örökséget, áldást, amit Isten készített neked - de valahogy mégsem sikerült! De neked is ugyanazt kell tenni, mint Jákobnak: vesd alá végre magadat fenntartások és kikötések nélkül Jézus Krisztusnak, az Úrnak! De emlékezz: előfordulhat, hogy mostantól fogva kissé bicegni fogsz.

Álljon itt egy ima, amit elmondhatsz:

„Úr Jézus, hiszem, hogy Te valóban az én Megmentőm vagy és Te örökséget készítettél nekem. De beismerem, hogy én csak a saját erőmben bíztam, hogy megszerezsem azt. Én megbánom ezt most, Uram! Nem akarok függetlenségre törekedni, hanem alávetem magamat fenntartások nélkül a Te vezetésednek. Mostantól fogva a Te mindenre elégséges kegyelmedtől akarok függeni.”

Budapesti Autonóm Gyülekezet - 2000.